

Tặng người một bó hoa diên vĩ

Contents

Tặng người một bó hoa diên vĩ	1
1. Chương 01 - Đường Thất Công Tử	1
2. Chương 02 - Đường Thất Công Tử	3
3. Chương 03 - Đường Thất Công Tử	4
4. Chương 04 - Đường Thất Công Tử	5
5. Chương 05 End - Đường Thất Công Tử	7

Tặng người một bó hoa diên vĩ

Giới thiệu

Trên thế gian này, có lẽ có một người, theo suốt từ thời niên thiếu cho đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-nguoi-mot-bo-hoa-dien-vi>

1. Chương 01 - Đường Thất Công Tử

Chương 1

Vào năm tôi thôi việc, tôi đã liên lạc với toàn bộ đám bạn thời còn học đại học để hỏi thăm tin tức của Nhâm Phi. Giả vờ như vô tình nhắc đến, cũng thu thập được chút thông tin về cậu ấy nhưng đa phần đều không đáng tin cho lắm, có thể do cơ chế phân lớp học, tình cảm chẳng thể coi là thân thiết, sau khi tốt nghiệp lại phân tán đi khắp nơi, vì vậy chuyện nhiều người giờ không rõ tin tức cũng chẳng có gì lạ. Nhưng tôi vẫn cho là Nhâm Phi không nằm trong số đó. Nhớ hồi trước, cậu ta cũng là một trong tám nhân vật lớn của học viện chúng tôi.

Có người nói sau khi tốt nghiệp cậu ấy đã đi du học ở Úc, học thẳng một mạch lên tiến sĩ; lại có người nói là đã gặp cậu ở thành phố C, có vẻ như đã về nước làm nhà phân tích thị trường ột công ty chứng khoán. Chiều hôm đó, trên MSN(*) gặp được Tiểu An, cô bạn từ ngàn dặm xa xôi thông qua mạng Internet gõ một

hàng chữ vừa to vừa đậm cho tôi xem: “Nghe nói dạo trước Nhâm Phi đã kết hôn rồi, cô dâu là bạn gái của cậu ấy lúc cuối năm thứ tư đó, tên là gì nhỉ? A, Michelle.” Tiểu An còn gõ thêm cái icon cười lớn, sống ở nước ngoài lâu, vốn Tiếng Anh hồi học phổ thông còn không đạt yêu cầu, giờ cũng mang đậm phong cách phương tây, lại dịch cả tên cô dâu sang tiếng Trung là: Mễ Tuyết. Đúng rồi, tôi đã nhớ ra tên của cô gái đó, tên đúng thật là Mễ Tuyết, họ Mễ, tên Tuyết.

Trong cái đêm nhận được tin đó, tôi đã xuống nhà dưới gọi nguyên một hộp KFC cỡ lớn, vừa ăn vừa lục lại ký ức về Nhâm Phi, đúng lúc ăn sạch bách hộp thức ăn ấy, rồi liếm sạch ngón tay, cũng vừa hay nhớ lại cái đêm trước khi tốt nghiệp. Đoạn hồi ức này cho đến phút cuối cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng thật ra vẫn có một chuyện buồn, tôi vẫn luôn thầm mến Nhâm Phi, cũng không khác biệt mấy so với những cô gái cùng trường, chẳng qua chỉ có phần nhất gan và tự ti hơn chút thôi. Cũng có khá nhiều cô gái mạnh dạn, nhiệt tình hơn, sẽ nhân lúc nghỉ giải lao sau khi chơi bóng để đưa khăn lông hay nước uống, viết những bức thư tình với ngôn từ ngọt ngào, cảm động, còn có người còn chủ động gửi cho cậu ấy những tin nhắn ái muội.

Khi đó tôi đã làm được một chuyện lớn, nhân chuyến đi du lịch Miyaluo trong năm học thứ hai, tôi đã mua một bộ bưu thiếp ở các quầy bán bưu thiếp đủ màu ở ven đường, chọn một tấm đẹp nhất gửi cho cậu ta. Tấm bưu thiếp đó không thể coi là tuyệt đẹp, nhưng cũng bộc lộ được vẻ đẹp của rừng lá đỏ Miyaluo(**), đằng trước tấm thiệp được phủ kín một màu lá đỏ, phía sau lại là sắc xanh biếc của nước và núi non, tựa như cảnh đẹp được miêu tả trong thơ ca cổ: “Phong hương văn hoa tĩnh, cảm thủy nam sơn ảnh”(***) .

(*) MSN: (viết tắt từ tên tiếng Anh Microsoft Network) là một tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft, và là nhà cung cấp dịch vụ Internet lớn thứ hai ở Hoa Kỳ sau AOL.

(**) Rừng lá đỏ Miyaluo: là một trong 9 địa điểm thăm quan vào mùa thu khá nổi tiếng và được đánh giá cao, nơi này thuộc địa phận Lý Huyện, tỉnh tứ Xuyên, Trung Quốc.

(***): Đây là hai câu thơ đầu của bài thơ Thục Quốc Tử.

Giải nghĩa:

Mùi thơm cây phong tỏa trong bóng chiều yên tĩnh

Bóng ngọn núi Nam soi xuống dòng sông Cẩm thủy

Bản dịch thơ:

Hương phong lặng bóng hoa chiều

Cẩm Giang soi bóng nước triều Nam sơn.

Trước khi đặt bút viết tôi cũng đã đắn đo suy nghĩ rất lâu, nên viết thế nào để có thể gây ấn tượng, kết quả là viết như sau: “Bầu trời Miyaluo rất xanh, lá đỏ rất đẹp, nhưng đồ ăn ở đây rất tệ. Nếu cậu còn có dịp tới đây lần nữa thì phải nhớ cho kỹ, nhớ mang theo một ít lương khô, nếu không sẽ rất khó khăn đó. Đúng rồi, tốt nhất là nên mang theo một cái ô nữa, hôm qua trời bất chợt đổ mưa, thời tiết ở đây cũng thất thường y hệt tính tình của cô dạy Anh Văn.” Chúng tôi học cùng một cô dạy Tiếng Anh, hiện đang trong thời kỳ tiền mãn kinh, cứ hệt như một quyển sách kỳ bí, tình tình khó đoán chẳng khác nào một bài kiểm tra cấp sáu khiến người ta đau đầu nhức óc.

Thoạt nhìn qua sẽ thấy tấm bưu thiếp ấy giống như tờ hướng dẫn, giới thiệu cảnh quan vẫn thường thấy ở các khu du lịch, cuối cùng thì tôi vẫn cứ gửi nó đi. Cho tới tận bây giờ, tôi vẫn không chắc là cậu ấy có nhận được hay không, mà khi nhận được thì có phải sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên không nữa. Chỉ là nhiều năm sau vẫn còn nhớ rõ, cái đêm tôi bỏ tấm thiệp vào hòm thư, lòng tôi cũng thật bình lặng.

Thiên nhiên thật kỳ diệu và vĩ đại, nó luôn làm cho người ta cảm thấy tràn đầy dũng khí, Đỗ Phủ năm đó từng ngâm vịnh những câu thơ tràn đầy hào tình tráng trí: “Hội đương lãng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu”(*), chắc cũng vì lý do này.

(*): Là hai câu thơ cuối của bài thơ Vọng nhạc.

Dịch nghĩa:

Được dịp lên tận đỉnh cao chói vót,
Ngắm nhìn mới thấy núi non chung quanh đều nhỏ bé.

Dịch thơ:

Giá gì lên nút đỉnh chơi,

Núi non bốn cõi trông vời bé con.

Này mây, này cây, này gió, tất cả những thứ đó, trong nháy mắt đã khiến tôi trở thành một thiếu nữ dũng cảm, lần đầu tiên muốn đem toàn bộ tình cảm giấu kín trong lòng nói cho cậu ấy biết.

Mà khi rời khỏi Miyaluo, tôi lại mất đi dũng khí đó.

2. Chương 02 - Đường Thất Công Tử

Chương 2

Cuối tuần thứ hai, tôi nghỉ việc, chuyển đến một khách sạn nhỏ mới được xây xong nằm ngoài ở thành phố X. Nơi đó được mẹ tôi để ý khá kỹ, cha cũng cho đỡ bỏ bức tường gạch mà ông chủ trước đã xây xung quanh khoảng sân vườn, và thay bằng hai hàng rào làm từ gỗ thông của Nga, phủ kín mặt trước là màu hồng phấn tươi tắn của những đóa tường vi, rực rỡ lấp lánh khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời.

Tôi vẫn tưởng rằng mình đã mất đi toàn bộ khiếu thẩm mỹ đối với việc cảm nhận nghệ thuật từ năm hai mươi bảy tuổi, nhưng chỉ trong một thoáng chốc liền nghĩ tới bài đồng thoại từng học lúc còn nhỏ, nhớ tới căn nhà nhỏ ở sâu trong rừng.

Biết tin Nhâm Phi kết hôn, cùng việc tôi từ chức, thật ra thì hai chuyện này vốn chẳng liên quan gì tới nhau cả. Để mở cái khách sạn này tôi đã phải chuẩn bị mất ba năm, mà hỏi thăm tin tức về cậu ấy, có lẽ chỉ là... Linh cảm nhất thời? Không thể phủ nhận, sáu năm qua tôi vẫn luôn trân trọng, khắc sâu hình bóng của cậu ấy tận đáy lòng, nhưng, thời gian trôi sẽ dần xóa nhòa mọi thứ, sau hai nghìn ngày và đêm, những ký ức về cậu ấy cũng dần mất đi ý nghĩa thật của nó, nói không chừng đã trở thành một dạng biểu tượng tinh thần rồi cũng nên.

Nhâm Phi, giờ đã thay đổi đến mức nào? Trong sân khách sạn có 1 gốc cây tương tự do người chủ cũ trồng, thân cây mọc thẳng tắp cao vút, lá xanh um tùm tưng tươi tốt, mang vẻ đẹp khó có thể diễn tả thành lời, giống hệt dáng vẻ của cậu ấy hồi còn học đại học. Còn dáng vẻ hiện giờ của cậu ấy sẽ như thế nào đây? Cũng có khi tôi không thể ngăn được những suy nghĩ như vậy. Còn nhớ rõ hồi bé tôi từng chạy đuổi theo một con bướm bướm nên bị lạc đường, đứng ở quảng đường xa lạ vừa dụi mắt vừa khóc, từ đó về sau chẳng thể tránh khỏi nỗi ám ảnh về cánh bướm lúc còn nhỏ, trải nghiệm này không thể tùy ý nói là tốt hay xấu, mà chỉ là vẫn nhớ đến nó. Tôi cũng không dám chắc là định nghĩa của mình về Nhâm Phi có giống như với cánh bướm năm nào hay không nữa.

Cách nhau cả Đại Tây Dương, quá nửa đêm Tiểu An còn gọi cho tôi, giọng đầy lo lắng: “Đàm Nhiên, tớ tưởng đến người đàn ông đã có gia đình là không đúng đâu, crime, là trọng tội đó.” Tôi thở dài, khẽ động vào chậu cây trinh nữ(*) mới mua trên bệ cửa sổ: “Suy nghĩ một chút cũng không thể mang thai được, nghe nói dạo gần đây cậu khá tin vào Thiên Chúa giáo, đáng toàn năng có phổ biến kiến thức về vệ sinh, sinh lý cho cậu không thể?” Tiểu An ngập ngừng: “Đừng có nói lảng sang chuyện khác.”

(*)cây trinh nữ: còn có tên khác là cây xấu hổ, hoa mắc cở.

Tôi không muốn tiếp tục tranh cãi với cô ấy, đó không phải là tư tưởng, mà là hồi tưởng; tư tưởng là chuyện của tương lai, hồi tưởng là chuyện của quá khứ; nhưng những điều này không cần thiết phải nói cho Tiểu An nghe. Sau đó chúng tôi bắt đầu tán phét về anh bạn thứ bảy của cô ấy. Thế giới mở cửa, nước Mỹ cởi mở, Tiểu An cũng mạnh dạn, thoải mái hơn rồi. Nhớ hồi còn bé cô ấy thường buộc tóc hai bên, có bạn nam nào không cẩn thận chạm phải tay cũng khiến cô nàng khóc ầm lên, chạy tới hỏi tôi: “Nhiên Nhiên, mình

sẽ không có thai chứ?” Thành thật mà nói, khi đó tôi cũng không biết là nắm tay có thể khiến mình có thai được hay không, bèn trả lời liêu: “Nếu như sinh con trai, thì tớ muốn được làm mẹ nuôi.” Khiến cô ấy được thể càng khóc to hơn nữa.

Thời kỳ ông chủ trước còn kinh doanh, khách sạn này vẫn duy trì một lượng khách hàng ổn định, không cần tốn quá nhiều sức lực cũng có thể kinh doanh một cách bình thường. Vừa hay mấy hôm trước có một nhóm sinh viên mỹ thuật tới vẽ phong cảnh, chọn chỗ chúng tôi để nghỉ ngơi. Mẹ tôi rất thích bọn họ, mỗi ngày đều rời giường từ sớm để chuẩn bị bữa sáng, bày đầy một bàn tròn lớn trong vườn giữa muôn hoa đang khoe sắc, muốn mời đám sinh viên dậy sớm để cùng ăn sáng, tôi cũng đoán được, bà bắt đầu nhớ lại những ngày tháng làm bữa sáng cho tôi và giục tôi mang cặp sách đi học cho kịp giờ. Trong sân thảnh thơi lại có tiếng cười vọng lại, khi đó tôi vẫn còn đang chìm đắm trong giấc mộng. Đúng vậy, lúc bọn họ đang ăn sáng thì tôi vẫn còn đang ngủ, mỗi sáng sớm, khi ánh nắng chiếu đến giữa giường tôi mới bắt đầu dụi mắt tỉnh dậy, ngắm từng đám mây trắng xốp nhẹ trôi bên ngoài khung cửa sổ đang mở. Bình thường sau khi rửa mặt xong, tôi sẽ rảo bước trên con đường lát đá xanh đã được gót giày du khách mài đến độ trơn nhẵn như ngọc, đến khu phố cổ gần đó mua bánh trứng rán ăn thay bữa sáng. Mà đám sinh viên mỹ thuật đó cũng thật là, ngày nào bọn họ cũng ăn sạch chỗ điểm tâm trong nhà bếp, ngay cả dưa muối cũng không để thừa lại chút nào.

Mẹ không cho là tôi sẽ kết thúc cuộc đời ở một nơi như thế này, bà nghĩ rằng tôi chỉ tạm thời rời khỏi chốn thương trường khốc liệt tìm tới nơi yên tĩnh này để trốn tránh, căn cứ của bà là việc chúng tôi chỉ ký hợp đồng thuê khách sạn này có năm năm, bà còn hay đùa: “Những năm đẹp nhất của tuổi thanh xuân con đều phải chôn chân ở đây, vậy chẳng bằng chọn luôn một trong những vị khách trọ ở đây làm bạn trai dự bị để kết hôn đi.” Bọn họ cuối cùng cũng đã bắt đầu quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của tôi. Ngay cả khi đã hai mươi bảy tuổi rồi, tôi vẫn tin chắc rằng tuổi này chưa già đến mức phải kết hôn.

Cha về quê một chuyến, đem toàn bộ sách vở cùng những món đồ chơi mà tôi rất thích thời trung học lên theo, lúc rảnh rỗi bỏ ra xem, lại thấy vẫn còn mấy tờ giấy cắt hình siêu nhân Ultraman, mới nhận ra sở thích của mình khi đó thật kỳ quặc. Mà thời gian trôi một đi không trở lại, chỉ riêng có bầu trời của thành phố cổ kính này là không hề thay đổi, ngàn vạn năm như một, từ xưa đến nay mặt trăng mặt trời luân phiên tỏa sáng, an nhàn tự tại.

3. Chương 03 - Đường Thất Công Tử

Chương 3

Trong lúc đi tản bộ tối qua tôi có đi ngang qua quán bán bánh trứng rán, may mà ông chú tốt bụng có nói cho tôi biết là nhà chú ấy có chút chuyện, hôm nay không bán hàng, đỡ cho tôi một chuyến ra về tay không. Dạ dày có vẻ cũng nhớ đến những món điểm tâm mẹ làm, thế nên tôi mới quyết định đặt đồng hồ báo thức, đúng bảy giờ đã rời khỏi giường, tìm cách giành một bát cháo từ tay đám sinh viên mỹ thuật với sức ăn như lang như hổ kia, cháo do mẹ tôi đặc chế có bỏ thêm hoa huệ được chưng cách thủy để tạo mùi thơm đặc biệt cho cháo.

Ở nơi này, mặc dù là đầu hè, sáng sớm cũng vẫn có cảm giác lành lạnh. Một cái khách sạn nhỏ như vậy, lại giống như một lọ nước hoa khổng lồ được trang trí thật tinh xảo, tràn ngập mùi hoa dại và cả mùi hương nồng của đất, còn có khoảng sân tràn đầy tiếng cười nói của đám thanh niên. Trông vào người chiếc áo dệt kim hở cổ, quần dài, lại khoác thêm một cái áo khoác mỏng, tôi mới rón ra rón rén mò xuống phòng bếp ở nhà dưới để kiểm bữa sáng, nhưng vẫn bị mẹ phát hiện ra, bà đứng từ xa gọi giật tôi lại: “Cú mèo, lại mà chào hỏi mọi người đi này.”

Trong khoảng sân không lớn cũng chẳng nhỏ bé này cỏ mọc um tùm, những tán lá yếu ớt còn thấm đẫm sương đêm, tôi mỉm cười bước tới, đảo mắt nhìn đến đồng chén bát nằm ngổn ngang trên mặt bàn: “Nè, mấy người ăn nhớ để phần tôi một cái bánh bao đấy.” Ngay sau đó đã nghe thấy tiếng cười, có người vội

vàng kéo dịch ghế, chừa ra cho tôi một chỗ để ngồi, chân ghế gỗ ma sát với mặt đất đá, phát ra tiếng kêu khá lớn.

Thật ra thì mãi cho đến khi học cấp ba, rồi lên đại học, đến tận cuối năm thứ tư, tôi cũng không giỏi mấy khoản giao tiếp với đám bạn học, sau khi tốt nghiệp, phần vì không may vợ phải công việc phải thường xuyên tiếp xúc, phục vụ các vị khách VIP, cũng dần luyện được ỉnh tính cách mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Mọi người vẫn thường ví xã hội như một thùng thuốc nhuộm lớn, đôi lúc tôi lại cảm thấy nó giống như một cái bệnh viện công, chuyên chữa trị cho những người có tâm bệnh hay người có khiếm khuyết trong tính cách.

Ở giữa một hồi cười đùa, cách đó không xa, dưới tán cây tương tư (*) có người nghe điện thoại xong, vừa hay xoay người lại, người đó mặc áo sơmi sọc xanh biển, quần âu màu vàng nhạt, dáng người cao gầy. Tôi nghĩ hình như anh ta vừa liếc nhìn về phía mình, trên gương mặt anh tuần đó lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Tim tôi đập liên hồi, một lúc lâu, anh ta mới chần chừ gọi tên của tôi: “Đàm Nhiên?” Trên bàn ăn có một cô gái mặc váy trắng ngẩng đầu nhìn lên, cô ấy có mái tóc quăn mềm mại, đồ trang sức đeo trên người cũng rất tự nhiên lại trang nhã, ngơ ngàng quay đầu hết nhìn anh ta rồi lại nhìn đến tôi: “Hai người quen biết nhau sao?”

(*)cây tương tư: một tên gọi khác của cây hồng đậu. Nhưng ở Việt Nam thì đây lại là tên gọi khác của cây keo.

Ánh nắng dường như vẫn còn đang mơ màng ngủ, yên lặng núp sau những tầng mây, chỉ có chút ít sương mù màu tím nhàn nhạt bao phủ, nhẹ nhàng trải xuống khoảng sân bé nhỏ này.

Đương nhiên là tôi biết, duyên phận kỳ lạ như vậy đó.

Tôi giơ tay lên, mỉm cười vẫy chào cậu ta: “Nhâm Phi, đã lâu rồi không gặp.” Tay của tôi hơi run run, nụ cười cũng có phần gượng gạo, vẫn còn may là tôi đứng cách cậu ấy một khoảng. Một làn gió nhẹ khẽ phả vào gương mặt, mang theo hương vị của những ngày mùa hè.

Bộ dạng của cậu ấy vẫn giống hệt như trong trí nhớ của tôi, có vẻ không thay đổi chút nào hết. Chỉ cách nhau có hai cái bàn, nhưng thật ra đã xa cách đến sáu năm. Cô gái bên cạnh Nhâm Phi là Michelle, so với trước đây lại càng dịu dàng, xinh đẹp, giờ đã là vợ của cậu ấy. Trong nháy mắt bỗng cảm thấy tâm trạng có chút khó chịu, có một câu nói rất hay, có vài người, cả đời này cũng không nên gặp lại nhau, vì nếu gặp lại lần nữa, e sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì cho cam. Trong quá khứ tôi vốn không hiểu nó có nghĩa là gì, nhưng hiện tại tôi đã lỡ mờ hiểu ra được phần nào rồi.

Trong những hồi ức quý giá ấy bỗng hiện ra một tấm hình cũ, đại diện cho những tháng ngày đẹp đẽ không lo không nghĩ, xoạt một tiếng, đã bị xé nát vụn.

4. Chương 04 - Đường Thất Công Tử

Chương 4

Lúc nhỏ, nhà chúng tôi ở là một tứ hợp viện(*), trong sân có một bồn hoa, bên trên đó là một giàn nho xanh biếc, mùa hè tôi vẫn thường làm bài tập hè ở đó. Trong sân, chủ nhà trước đây đã tốn không ít công sức, dùng gỗ chống mục làm một giàn cây leo bên cạnh cây tương tư, trước đây trồng một loại dây leo màu xanh không rõ tên, lá to, viền răng cưa, sau khi tôi chuyển đến đây được một tuần, đã đem đổi hết thành cây tử đằng Nhật Bản, tháng tư mọc chồi non, tháng năm ra hoa, giờ hoa nở đầy cành, từ xa nhìn lại thấy giống như một đám sương màu lam mờ mờ ảo ảo, mỏng manh và xinh đẹp.

(*)tứ hợp viện: bốn nhà quay lưng vào nhau, dùng chung một khoảng sân.

Thời tiết hôm nay rất tốt, tôi đem cái giá đỡ cùng ghế gỗ đến bên dưới dàn hoa ngồi vẽ phác thảo, giống như những đoạn văn miêu tả nổi tiếng của Lỗ Tấn đã được đưa vào chương trình sách giáo khoa cấp hai, lấy một tờ giấy gần như trong suốt để đè lên bản vẽ gốc, rồi vẽ lại dọc theo những đường nét của nó, là một trò chơi cũ.

Từ trên cầu thang gỗ cách đó không xa có một cậu bé trai ước chừng khoảng sáu bảy tuổi chạy xuống, chắc là khách trọ ở đây, chạy thẳng đến bên khóm hoa ở khoảng sân phía đông, ánh mặt trời khiến bóng của thằng bé tạo thành một vệt nghiêng dài trên mặt đất.

Tôi huyết sáo gọi: “Nhóc con, đang làm gì thế?”

Cậu bé dừng chân, quay đầu lại nhìn tôi, chỉ vào vườn hoa: “Mẹ bảo em xuống hái hai bông hoa này về ẹ.”

Tôi dọa thằng bé: “Đây là một dạng cỏ độc, có độc đấy. Nghe người ta nói..., nếu ngửi thấy mùi hương của hoa sẽ sinh bệnh, nếu ngắt hoa thì càng nguy hiểm.”

Thằng bé liến lù về phía sau một bước: “Thật... thật thế ạ?”

Tôi nhìn nó, nghiêm túc trả lời: “Bộ trông chị giống như đang nói dối lắm à?”

Thằng bé nghĩ ngợi một chút, có vẻ không cam lòng, đứng nhìn khóm hoa một chút rồi mới xoay người chạy về theo đường cũ.

Khóm hoa màu lam nhạt ở trong vườn thực ra là hoa diên vĩ, không phải là cỏ độc, nhưng nếu không nói như vậy e là chẳng có cách nào để bảo đảm rằng khu vườn nhỏ này không bị du khách phá hỏng. Có vài người thích nắm giữ cái đẹp trong tầm tay mình, còn tôi lại cho rằng cứ để chúng ở yên chỗ cũ thì hay hơn. Khẽ xoay chiếc bút đang cầm trên tay, tiếp tục cúi xuống hí hoáy với bản vẽ phác trên bàn, thì có tiếng nói từ phía sau truyền đến: “Từ khi nào hoa diên vĩ có độc vậy nhỉ?” Tôi làm theo bản năng giơ tay ra hiệu im lặng, ngẩng đầu lên lại thấy Nhâm Phi đứng khoanh tay, hơi dựa vào bức tường mọc đầy hoa tường vi ở cạnh đó, cậu ấy mặc một cái áo phong màu trắng trông chẳng khác nào một sinh viên đại học, lại còn nở một nụ cười đầy ẩn ý nữa.

Tôi ngăn người ra khoảng độ năm giây: “Ra là cậu.” Tôi nói.

“Là mình.” Cậu ta đi qua một đoạn đường đá xanh ngấn, tiến đến trước mặt tôi, hơi cúi xuống, ánh mặt trời xuyên qua giàn hoa tử đằng như màn sương mỏng in vằn lên tấm áo phong màu trắng của cậu ấy, tạo thành những chấm to nhỏ không đồng nhất trông rất đáng yêu. “Cậu đang làm gì ở đây vậy?” Cậu ấy hỏi tôi, những đường nét trên gương mặt so với sáu năm trước có vẻ sắc sảo hơn, trong tay còn cầm một cuốn sách, “Trứng chim Đỗ Quyên là của ai”, là tác phẩm mới nhất của tiểu thuyết gia trinh thám Đông Dã Khuê Ngô(*).

(*) Đông Dã Khuê Ngô: là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng của Nhật Bản - Higashino Keigo. Tên cuốn tiểu thuyết “Trứng chim Đỗ Quyên là của ai” còn được dịch theo tiếng anh là “Cuckoo’s Egg Is Whose”.

“Vẽ tranh.” Tôi đem bản vẽ đưa cho cậu ấy xem: “Vẽ trông cũng được đấy chứ?”

Cậu ta cầm lên, tùy ý mở hai trang ra xem, hỏi tôi: “Giống nhau cả sao?”

Tôi cũng không biết tại sao lại có thể trò chuyện với cậu ấy giống như hai người bạn thân lâu năm như thế này, mặc dù chúng tôi học chung một khoa hồi đại học, nhưng phân theo tầng nhà học riêng, nếu có gì chung thì hẳn là bóng rổ rồi – cậu ấy chơi ở vị trí tiền đạo, còn tôi là... bạn tốt của bạn gái của hậu vệ không chế bóng. Thỉnh thoảng đội bóng tụ tập mà thiếu người thiếu vui sẽ kéo thêm tôi đi cùng cho đủ quân số, trong ánh đèn mờ ảo như sương, cậu ấy sẽ hát tình ca, giọng hát trầm ấm rất dễ nghe, còn tôi đơn giản là cầm ly đồ uống không cồn ngồi ra riêng một góc, im lặng lắng nghe.

Tôi đoán là cho tới tận bây giờ, cậu ấy vẫn không hề chú ý tới tôi.

Tập vẽ bị cậu ấy giở một lượt đến trang cuối cùng. Rồi lại dừng ở một bản vẽ và ngắm khá lâu, cậu ấy cúi đầu hỏi tôi: “Là một loại hoa sao? Hoa gì vậy?”

Tôi với lấy chiếc bình thủy tinh, rót ra một ít hồng trà táo: “Nói thực thì mình cũng không biết đó là hoa gì. Đúng rồi, cậu có muốn uống chút trà không?” Trong hồng trà lại thoang thoảng mùi vị của táo xanh, tôi đưa cho cậu ấy một tách, tiếp tục nói: “Mình rất thích một cái ống đựng bút bằng sứ, không biết là ai tặng, hình vẽ phía trên chắc là do người tặng tự tay vẽ, đợt trước trong lúc dọn nhà sơ ý làm vỡ, nên mình rất muốn vẽ lại một bức, khó khăn lắm mới tìm được một tập tranh có bức vẽ gần giống như vậy, nên mình muốn luyện tập bằng cách vẽ mô phỏng lại trước đã.”

Cậu ấy im lặng một lúc: “Làm sao cậu biết đó là hình do người ta tự tay vẽ tặng?”

Tôi nhận lại thành quả lao động của mình: “Bởi vì mình từng bắt gặp mẫu ống đựng bút bằng sứ trắng giống y như cái cũ, nhưng chủ tiệm lại nói là mẫu hàng này không có cái nào in loại hoa giống như thế.” Không thấy cậu ta đáp lại nên tôi miễn cưỡng cười khẽ: “Tiếc là khả năng hội họa của mình có hạn, luôn vẽ rất tệ.”

Cậu ấy không nói gì cả, im lặng một lúc lâu, đưa tay lấy mất cây bút của tôi, đem quyển sách “Trứng chim Đỗ Quyên là của ai” đang cầm trong tay lật tìm đến trang giấy trắng. Vừa đặt bút vẽ được vài nét đầu tiên lên trang giấy trắng như tuyết, dường như cậu ta nhớ ra điều gì, bèn ngừng đầu lên nói với tôi: “Để mình thử nhìn xem.”

“Thử nhìn xem cái gì?”

Cậu ấy không trả lời, lại còn rất chuyên tâm vào việc cầm cây bút chì 2B của tôi hý hoáy vẽ, làn khói từ tách hồng trà mang mùi vị của táo xanh cũng dần biến mất, mùa hè dường như trôi chậm hơn, dần tan biến như bong bóng xà phòng. Ánh mặt trời như nhảy múa, khẽ chạm vào đuôi tóc của Nhâm Phi, vẽ mặt lúc tập trung của cậu ấy tựa như bức tượng điêu khắc đẹp nhất được trưng bày tại bảo tàng Le Louvre. Đây chính là người đã chiếm trọn sự ngưỡng mộ của tôi suốt thời còn học đại học, sau khi cậu ta trở thành chồng của người khác, lại có thể có một ngày đứng gần tôi đến như vậy, cảm giác này thực khó để miêu tả bằng lời. Tôi phải cố gắng hết sức để chuyển dời sự chú ý của mình sang hướng khác, rồi sức nhớ đến chuyện về cái ống đựng bút kia.

5. Chương 05 End - Đường Thất Công Tử

Chương 5

Cái ống đựng bút đó, không thể nghĩ ngờ việc nó là món quà sinh nhật thần bí nhất mà tôi nhận được trong suốt quãng thời gian học đại học.

Gần cuối kỳ thi năm thứ ba đại học, tinh thần mạo hiểm đã khiến tôi với Tiểu An quyết định tới phòng học nổi tiếng bị ma ám của trường lúc xế chiều để tự học. So với các phòng học đã được tu sửa lại trong gần hai mươi năm gần đây, căn phòng này có đèn trần treo khá cao, ánh đèn mờ ảo chiếu xuống khiến mọi vật trông giống như được phủ bởi 1 lớp văng dầu mỏng, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy cái cây khô trơ trụi lá, những nhánh cây bén nhọn đâm thẳng lên bầu trời. Trong phòng học chỉ có mỗi hai người chúng tôi, buồn ngủ đến rừ cả người mà vẫn cố ngồi học thuộc lòng phần lý thuyết môn văn nghệ mỹ học khô khan, sau đó lại cùng nhau đi tìm nhà vệ sinh. Kết quả là lúc về đến phòng ngủ đêm hôm đó, bỗng nhiên phát hiện ra trong ba lô của mình có một cái ống đựng bút bằng sứ, không hề được gói bọc gì hết, nằm trơ trọi cạnh cái hộp kính tôi quẳng trong ba lô, trên thân ống lộ ra những đường nét và màu sắc của một bức tranh: từng phiến lá mỏng xanh mượt với những đường gân lá được vẽ rất rõ ràng, phía trên còn vẽ một khóm hoa rất đẹp không rõ tên gì đang nở rộ, lẻ loi nhưng tràn đầy sức sống, mạnh mẽ vươn mình lên đón nắng.

“Có khi là quà của hồn ma tặng cho cậu đó.” Tiểu An nói, vừa nói vừa khẽ rùng mình.

“Cũng có thể lắm.” Tôi phụ họa, nhưng lại chẳng hề thấy sợ chút nào: “Nếu thật là do hồn ma tặng, thì nhất định đó cũng phải là một hồn ma có khiếu thẩm mỹ cao nhỉ?” Hồi đó tôi khá rụt rè, nhưng nhiều lúc lại can đảm đến bất ngờ. Sau khi được biết hoa văn trên ống bút là bản vẽ tay thì tôi lại càng quý trọng nó, mặc kệ là quà của ai tặng, người ta đã có lòng như vậy, tôi thực lấy làm cảm kích.

Sau đó một tuần, thi xong môn triết học chủ nghĩa Mác, Tiểu An bị tác động bởi thuyết duy vật, cho rằng hồn ma chỉ là trò bịa đặt vớ vẩn, lại nảy ra ý kiến khác: “Có khi đó là quà của người nào đó thích thăm cậu tặng cũng nên, tự tay thiết kế và vẽ hoa văn trên ống đựng bút màu trắng tặng cậu để bày tỏ tình cảm, thật quá lãng mạn. Cậu cứ chờ xem, chắc chỉ mấy ngày nữa người đó sẽ xuất hiện thôi.”

Lời đồn này sau đó cũng tự biến mất, bởi vì người kia vẫn không thấy xuất hiện.

Những ngón tay thon dài của Nhâm Phi lúc này đang không ngừng chuyển động trước mặt tôi. Tôi mở to cả hai mắt, biết bao nhiêu ký ức trong quá khứ bỗng tái hiện lại trong nháy mắt, mãi tôi mới hồi phục lại tinh thần. Đập vào mắt là dòng chữ “Trứng chim Đỗ Quyên là của ai” in trên trang bìa, trên bìa còn in thêm hình một quả trứng, có một đứa trẻ sơ sinh đang phá vỏ trèo ra, Nhâm Phi cầm lấy tách trà lúc trước tôi rót cho cậu ấy, màu trà đã chuyển thành nâu sẫm, có vẻ đã nguội rồi.

“Vẽ xong rồi sao?” Tôi hỏi, vừa nói vừa nghi hoặc đón lấy quyển sách, lật mở trang đề tên sách. Cậu ấy không trả lời tôi, chỉ lẳng lặng uống tách trà đã nguội. Ánh mắt của tôi dồn cả vào khóm hoa được vẽ giữa trang đề tên sách.

Một thời gian dài sau đó, khi nghe lại những bản nhạc xưa, đôi khi tôi vẫn nhớ đến thời khắc này. Đối với quãng thời gian hai mươi bảy năm cuộc đời của tôi mà nói, chỉ có duy nhất một khoảng hoàn toàn trống rỗng, cảm giác như tôi đã biến mất khỏi thế gian này trong một phút vậy. Tôi nhìn đến khóm hoa giống y như đúc hoa văn được vẽ trên ống bút đã bị tôi đánh vỡ, phải cố hết sức kìm chế cảm xúc mới có thể cất tiếng hỏi: “Cái ống đựng bút đó, là của cậu tặng ỉnh sao?”

Cậu ấy đặt cái chén không đang cầm trên tay xuống, cũng không nhìn tôi, một lúc lâu sau mới nói: “Có lẽ vậy...” Lúc lâu sau, lại nói tiếp: “Nhớ lúc tốt nghiệp mình có hỏi cậu, sau khi ra trường sẽ đi đâu, làm cái gì. Cậu đã nói cậu dự định đến Úc, tiếp tục học.” Cậu ấy ngẩng đầu cười gượng: “Không ngờ được, cuối cùng cậu lại mở khách sạn này.”

Ký ức cuối cùng được lưu lại trong tâm trí tôi về buổi chiều hôm đó, chỉ là một khoảng không trầm lặng. Khi cậu ấy cầm cái bình chuẩn bị cho thêm trà thì cô vợ xinh đẹp hiện đang là giảng viên dạy mỹ thuật của cậu ấy đã vác theo bảng vẽ đứng ở cổng vườn, vẫy tay từ phía xa gọi chúng tôi: “Nhâm Phi, Đàm Nhiên, em vừa vẽ được mấy bức tranh rất đẹp, hai người có muốn tới xem chút không?” Cậu ấy liền đặt bình trà xuống, đứng dậy đi đón vợ của mình.

Tôi khẽ vỗ trán, cảm thấy khóe mắt mình hơi ươn ướt, ngẩng đầu lên nhìn những đóa hoa Tử Đằng với màu sắc rực rỡ đang nở rộ, lại nghe thấy giọng đầy lo lắng của Michelle: “Đàm Nhiên cậu bị làm sao vậy?”

Tôi cười cười, đem vật đang cầm trong tay, quyển “Trứng chim Đỗ Quyên là của ai” đưa cho cô ấy: “Không có gì, chẳng qua là... từ biệt quá khứ. Tặng cho cậu đó.” Suy nghĩ chút, lại nói thêm một câu: “Chúc cậu hạnh phúc.” Michelle dùng những ngón tay mảnh khảnh mở quyển sách, rồi reo lên: “Đây là hoa gì vậy, đẹp quá.” Nhâm Phi đứng bên cạnh lên tiếng giải thích: “Diên Vĩ.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Vốn dĩ muốn vẽ hoa Diên Vĩ, cuối cùng lại vẽ thành như vậy.”

Thì ra là vậy.

Không tới vài ngày, tôi sắp xếp hành lý lên đường đi Shangri-La, nơi đó không tính là quá xa, nhưng cũng không coi là quá gần, có thể sẽ làm tôi nhớ lại điều gì, cũng có thể sẽ quên được chuyện gì, mỗi một chuyến đi cũng chính là một chặng đường đời mới mẻ. Thế gian tồn tại cái gọi là sự nuối tiếc, những hối tiếc lúc này, cũng chỉ là phần nổi của tảng băng trôi của những tiếc nuối trong cuộc đời thôi. Giả như ta cứ sống với sự cố chấp trong quá khứ, nhưng, năm tháng trôi qua cũng giống như một con sông rộng lớn, có những lúc ta cảm thấy nó cứ xuôi dòng mà chảy theo năm tháng chẳng hề thay đổi, nhưng nước chảy cũng có khi này khi khác, nhìn chung thì vẫn có sự khác biệt, tôi luôn nghĩ thế.

Ngày mùng ba tháng sáu, tôi gửi cho Tiểu An một tấm bưu thiếp, rồi vác theo cái ba lô to xụ trên lưng, thẳng tiến đến Shangri-La(*).

(*)Shangri-La hay còn gọi là Hương Cách Lý Lạp: là một địa điểm du lịch hấp dẫn nằm giáp ranh giữa tỉnh Vân Nam, Trung Quốc với khu tự trị Tây Tạng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-nguoi-mot-bo-hoa-dien-vi>